

ξηρόν καὶ ἡ γῆ ἀμώδης καὶ νερὰ δὲν ὑπάρχουσι.

Ὁ Θεὸς μὲ πολλὴν ἀγάπην καὶ σοφίαν ἐπρονόησε διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ᾔθελεν εὐρεθῇ. Ὅπου ἕνεκα τοῦ κλίματος δὲν φύονται γενήματα, ἐκεῖ ἔχουμε νὰ βλαστήσουν δένδρα, ὡς τὸν ἀρτόκαρπον, περὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἰπομεν ἄρκετά, καὶ ῥίζαι ἀμυλῶδεις, αἱ ὁποῖαι ἀναπληροῦν τὴν ἔλλειψιν τῶν σιτηρῶν. Ὅπου διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν δὲν δύνανται νὰ ὑπάρξουν οὔτε γενήματα, οὔτε δένδρα, ὡς εἰς τὰς κατεψυγμένας ζώνας, ἐκεῖ ἔθεσε τὰς φώκας καὶ ἄπειρα κοπάδια χηνῶν καὶ νηροῶν (παπιῶν) ἀπὸ τὸ χρέας τῶν ὁποίων τρέφονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων.

Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει νερὸν ἔχουμε νὰ φυτρώσουν διάφορα φυτὰ καὶ δένδρα, τὰ ὁποῖα ἐπροιόκισε μὲ δύναμιν ὡς ἀπὸ βροχῶν τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὴν ἀτμοσφαῖραν ἢ νὰ συνάγουν τὴν βροχὴν καὶ νὰ τὴν ἀποθηκεύουν εἰς ὄργανα ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο κατασκευασμένα, διὰ νὰ χρησιμεύῃ κατόπιν πρὸς διατήρησιν ἑαυτῶν καὶ χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων.

Τὸ δένδρον τῶν «Ὀδοιπόρων» γίνεται μεγάλον καὶ ὑψηλὸν ὡς ἡ κουρμαδὶὰ (φοινῖς), ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχει περισσότερα τῶν εἰκοσιν ἕως εἰκοσιτεσσάρων φύλλων, τὰ ὁποῖα, ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης, φύονται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ στελέχους. Εἶναι δὲ ὥραϊον εἰς τὴν ὄψιν καὶ κάμνει πυκνὴν καὶ εὐχάριστον οἰκίαν.

Τὰ φύλλα εἶναι μακρὰ καὶ πλατέα. Ὁ μίσχος εἶναι τριῶν πήχεων μακρὸς, τὸ δὲ καθ' αὐτὸ φύλλον ἄλλων τριῶν πήχεων, ὥστε ὅλον τὸ φύλλον ἔχει μῆκος ἕξ πήχεων! Τὰ φύλλα εἶναι τοιουτοτρόπως κατασκευασμένα, ὥστε τὸ βρόχινον νερὸν, τὸ ὁποῖον πίπτει ἐπάνω των ἀντὶ νὰ ῥέῃ πρὸς τὰ ἔξω καὶ νὰ χάνεται, τρέχει πρὸς τὸν μίσχον, ὅστις εἶναι ἀδρακτικὸς καὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐνώνεται μὲ τὸν κορμὸν, πλατύνεται καὶ σχηματίζει εἶδος δεξαμενῆς (στερνῆς) καὶ ἐκεῖ συναθροίζεται καὶ χρησιμεύει πρὸς χρῆσιν αὐτῶν τῶν φύλλων καὶ τῶν διψῶντων ὁδοιπόρων, οἱ ὁποῖοι παρακεντοῦν διὰ τινος λόγχης τὸ μέρος ἐκεῖνον καὶ δέχονται εἰς ἀγγεῖον τὸ ἐκρέον νερόν. Ἐκαστον φύλλον περιέχει ἡμίσειαν περίπου ὀκτὺν ὕδατος.

Ἐκτὸς τούτου, τὰ φύλλα χρησιμεύουν καὶ εἰς ἄλλας ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου. Ἐνεκα τῆς στερεότητος καὶ ἐλαστικότητος των τὰ μεταχειρίζονται οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ὡς τραπεζομάνδουλα καὶ πινάκια, καὶ ἀφοῦ τὰ διπλώσωσιν ἀρμολίως ὡς κουτάλια καὶ δοχεῖα. Σκεπάζουσι προσέτι μὲ αὐτὰ τὰς σκέπας τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν καλυθῶν των καὶ διπλύνουσι δι' αὐτῶν πράγματα, τὰ ὁποῖα θέλουν νὰ φυλάξουν ἢ νὰ ἀποστείλουν εἰς ἄλλα μέρη, ὥστε τὸ δένδρον τοῦτο

εἶναι ἀναγκαϊότατον καὶ χρησιμότατον εἰς τοὺς κατοίκους τῶν μερῶν ἐκείνων, καὶ εἶναι ἐν τῶν ἀπείρων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα μαρτυροῦσι τὴν πανσοφίαν καὶ ἀγθότητα τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

ΒΟΗΘΕΙΤΕ ΑΛΛΗΛΟΥΣ.

Ὁδοιπὸρος τις, ἐνῷ διέβαινε τὰς Ἀλπεις, κατελήφθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῶν ἀπὸ μίαν ἀπὸ ἐκεῖνας τὰς καταιγίδας τῆς χιόνος, αἱ ὁποῖαι εἶναι συχναὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ βουνά. Τὸ ψῦχος ἔγινε δριμύ, ὁ δ' ἄνθρωπος ἐπυκνώθη ἀπὸ τὴν χιόνα, ὁ δὲ διαπεραστικὸς ἄνεμος ἐφάνετο ὅτι διήρχετο μέχρι τῶν κοκκάλων.

Ἐν τούτοις ὁ ὁδοιπὸρος ἠγωνίζετο βαδίζων πρὸς τὰ ἔμπροσθεν. Ἀλλὰ τὰ μέλη του τέλος πάντων ἐπάγωσαν, καὶ ἤρχισε νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ὕπνον· οἱ πόδες του δὲν ᾔθελον νὰ κινηθῶσι, καὶ αὐτὸς ἐπλαγίασεν ἐπὶ τῆς χιόνος, ἐνδίδων εἰς τὴν ἐπιβροχὴν τοῦ θανατηφόρου τούτου ὕπνου, ὅστις εἶναι τὸ ἔσχατον στάδιον τοῦ υπερβολικοῦ ψύχους, καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον βεβαίως ποτὲ δὲν θὰ ἐξυπνοῦσεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Κατ' εὐτυχίαν τοῦ ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶδεν ἄλλον πτωχὸν ὁδοιπὸρον κατακείμενον ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπ' αὐτόν. Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐφάνετο ὅτι ἦτο εἰς χειροτέραν ἀπὸ τὴν ἰδικήν του κατάστασιν, διότι μόλις ἐκινεῖτο· ὅλα τὰ μέλη του ἦσαν παγωμένα καὶ ἐφάνετο ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃ.

Ἡ θεὰ τοῦ δυστυχικοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου ἐκίνησε τὴν συμπάθειάν του καὶ τὸν ἐξήγειρεν ἀπὸ τὸν λήθαργον, ὅστις τὸν εἶχε καταλάβει μὲ πολλὸν δὲ κόπον καὶ ἀγῶνα, διότι δὲν ἤμπορε νὰ κινηθῇ, κατῴρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ. Ἐλαβε τότε τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἰδικὰς του καὶ ἐπροσπάθει νὰ τὰς θερμάνῃ· ἔτριψε τὸ μέτωπον

τοὺς πόδας καὶ τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε μετὰ παρηγορητικούς λόγους.

Μετ' ὀλίγον δ' ψυχορραγῶν ἄνθρωπος ἤρchiσε νὰ ἀναλαμβάνῃ — αἱ δυνάμεις τοῦ ἐπανήλθον καὶ ἤρθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἱκανὸν νὰ ἐδοιοπορήσῃ.

Ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν ξένον καλοσύνη τοῦ εἶχε καὶ ἄλλο καλόν· αὐτὸς δ' ἴδιος εὐεργέτης ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις τοῦ διὰ τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας κατέβαλε διὰ νὰ σώσῃ τὸν ξένον. Ὁ κόπος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε τρίβων αὐτὸν, ἔκαμε καὶ τὸ ἰδικόν του αἷμα νὰ κυκλοφορήσῃ πάλιν εἰς τὰς φλέβας τοῦ — Ἐξεστάθη προσπαθῶν νὰ θερμάνῃ τὸν ἄλλον. Ἡ ὑπνηλασία τοῦ ἔφυγε καὶ δὲν ἤθελε πλέον νὰ κοιμηθῇ· τὰ μέλη τοῦ ἐπανελάθον τὴν ἐλαστικότητά των καὶ οἱ δύο δοιοπόροι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των συγκαίροντες δ' εἰς τὸν ἄλλον διὰ τὴν σωτηρίαν των.

Μετ' ὀλίγον ἡ καταιγὶς ἐπέρασε καὶ αὐτοὶ διέβησαν τὸ βουνὸν καὶ ἔρθανσαν ἀσφαλῶς εἰς τὰς οἰκίας των.

Καὶ τώρα, μικρὲ μου ἀναγνώστα, ἐὰν αἰσθάνεσαι τὴν καρδίαν σου ψυχράν πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὴν ψυχὴν σου σχεδὸν ἔτοιμον νὰ χαθῇ, προσπάθησον νὰ κάμῃς καὶ τι τὸ ὁποῖον θὰ βοηθήσῃ ἄλλην ψυχὴν νὰ σωθῇ καὶ θὰ χαρακτηρήσῃ ἄλλην καρδίαν καὶ συνήθως θέλεις τὸ εὑρεῖν τὸ καλύτερον μέσον τῆς ἰδικῆς σου ἐπανορθώσεως καὶ παρηγορίας.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ.

Ποιὸς δὲν ἔσσει τὴν Ἀνθούλα πῶχει τὰ χρυσοῦ μαλλιά
Καὶ εἰς τὰ χάρδια μεγαλύνει σὰν μικρὴ τριανταφυλλιά;
Δι' αὐτὴν ὁ κόσμος εἶναι ἡ Ἀγία τῆς Γραφῆς.

Καὶ μικρὴ μὲν καρδερὶνά π' ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφή.

Μιὰ φορὰ ἐνῶ κρατοῦσε τὸ πουλί τὸ τρυφερό,

Καὶ τὸ τάγιζε μονάχῃ καὶ τὸ πότιζε νερό,

Κύτταξε, μητέρα, εἶπε τί ἐράτμιον πουλί!

Μιὰ δαγκάνει τὸ κεχρί τι. μιὰ τὸ χέρι με φιλεῖ. . .

Τὰ καλὰ καὶ σὺ, μικρὴ μου, ἐνῶ χαίρεσαι τῆς γῆς.

Μὴ ἐσχνᾷς σὰν τὸ πουλάκι τὸν Θεὸν νὰ εὐλογῇς.

Γ. Π.

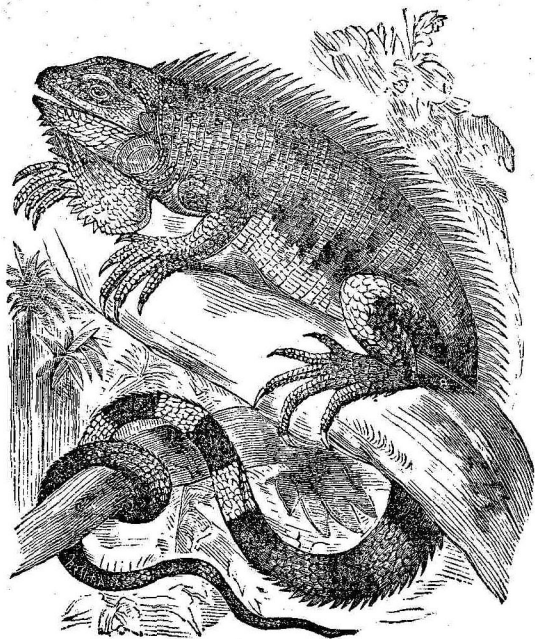
Η ΙΓΟΥΑΝΑ

Ὡ, τί παραξένον ζῶον! θὰ ἀνακράξουν οἱ μικροὶ ἀναγνώσταί σου ἐφημερίδος τῶν Παίδων. Καὶ τῷ ὄντι πολὺ παράξενον· ἀλλ' ὅχι καὶ ἀδιάφορον, καὶ ἀνωφελές εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπως θὰ ἴδωμεν εὐθύς.

Ἡ Ἰγουάνα ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑρπετῶν, εἰς τὴν οἰκονομειαν τῶν σαυροειδῶν· τὸ μήκος τοῦ σώματος τῆς εἶναι τριῶν ποδῶν τὸ δὲ τῆς οὐρᾶς ἄλλων τριῶν, ὥστε τὸ ὅλον μήκος τοῦ ζώου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς εἶναι ἑξὶ ποδῶν.

Πολλοὶ ἴσως θὰ εἰπουν ὅτι ἡ τόσον μακρὰ οὐρὰ εἶναι ἄχρηστος εἰς ἕν τοιοῦτον ζῶον, ἀλλ' ὁ δημιουργήσας

τὴν Ἰγουάναν ἐγνώριζε τί ἔκαμνε· διότι μετὰ τὴν οὐρὰν στηρίζεται ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ ἐισχύεται διὰ μεταβάσιν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἢ κρεμάται ἀπ' αὐτοῦς.

Ἡ Ἰγουάνα.

Ἡ Ἰγουάνα εἶναι ζῶον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς καὶ τῶν Βαχάμων νήσων καὶ μολονότι φαίνεται ἀγρῆς καὶ ἀσχημὸς εἰς τὴν ὄψιν καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας δὲν θὰ ἤθελε πιθανὸν νὰ γευματίσῃ ἀπὸ τὸ κρέας τῆς, μολον τούτῳ τὴν μεταχειρίζονται οἱ ἐντόποι καὶ εἰς τὸ φαγητόν των· ὅσοι δὲ ἐδοκίμασαν τὸ κρέας τῆς τὸ ὑπερπαινοῦν ὡς τρυφερόν, γλυκὺ καὶ νοστιμώτατον.

Ἡ Ἰγουάνα ἀγαπᾷ νὰ κείτεται εἰς τὴν ἄμυνον ἢ νὰ κάθηται ἐπὶ τῶν δένδρων· ἔχει δὲ ἐκτὸς τῶν ἀκανθῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν σειρὰν εἰς τὴν ῥάχιν τῆς, καὶ ἱσχυροὺς ὀδόντας, ὥστε εἶναι ὄχι μόνον δύσκολον ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον νὰ τὴν συλλαβῇ τις. Οἱ κάτοικοι ὁμοῦ τῶν μερῶν ἐκείνιων τὴν κυνηγοῦν μετὰ σκύλους, καὶ ἀπὸ κατὰ τὴν οὐρὰν δι' αὐτῶν νὰ τὴν κυρᾷσιν. τὴν πιάνουν καὶ πρῶτον μὲν τῆς ῥάπτουν τὸ στόμα διὰ νὰ μὴ δαγκάνῃ, κατόπιν δὲ τὴν στέλλουν εἰς τὴν ἀγορὰν διὰ πώλησιν. Αἱ Ἰγουάναι τρώγονται ὄχι μόνον πρόσφατοι, ἀλλὰ καὶ ἀλατισμένοι, ἰδίως τὸν χειμῶνα· πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον παστῶνται ὡς τὰ σκουρμπιά ἢ ὡς σαρόδες καὶ ἀποθηκεύονται εἰς ἐπίτηδες κατασκευασμέναις ἀποθήκας.

Ἡ Ἰγουάνα ἐξημερώνεται καὶ τότε συναγελάζεται καὶ τρέφεται μετὰ τοὺς χίρους, εἰς τῶν ὁρίων τὴν συναναστροφὴν φαίνεται ὅτι εὐρίσκει πολλὰν εὐχαρίστησιν.

Τὸ χρώμα τῆς εἶναι πράσινον μετὰ κηλίδας κιτρίνας, αἱ ὁποῖαι ἀφαιροῦσι πολὺ ἀπὸ τὴν ἀσχημίαν τῆς.

Ἐπὶ πιστώσει ἡ Ἐφ. τῶν Παίδων δὲν στέλλεται εἰς κανένα.